

یاران روحانی الله ابھی

همانگونه که مستحضر می باشید ضیافت نوزده روزه بخش مهمی از هویت بهائی است که شرکت در آن از جمله وظایف فردی و روحانی هر شخص می باشد و از همین روست که همواره و در هر شرایطی با رعایت حکمت و با در نظر گرفتن ویژگیهای محلی، تشکیل میگردد. برنامه ای که به ضمیمه پیشنهاد می شود، تلاش دارد ضمن تأمل بر آثار مبارکه و هدایات بیت العدل اعظم به کارکردهای این مشروع روحانی و نقش آن در حفظ وحدت و پویایی جامعه و نیز اهمیت تشکیل مستمر آن، بپردازد.

امید آنکه بهره مندی از این هدایات و تأمل بر آن و انجام مشاورات لازم سبب گردد هر یک از ما ضمن تلاش برای حضوری مستمر و مسئولانه در ضیافت نوزده روزه، بتوانیم مشوق و حتی یاریگر دیگران برای مشارکت در این مشروع عظیم بوده و بستر مناسبی برای حصول وحدت و اتحاد در میان آحاد احباء ایجاد نمائیم.

جانتان خوش باد

عنوان: ضیافت نوزده روزه

قسمت روحانی

۱. مناجات شروع
۲. مناجات دوم
۳. بیانات مبارکه حضرت بهاءالله
۴. لوح مبارک حضرت عبدالبهاء
۵. بیانات مبارکه حضرت عبدالبهاء

قسمت اداری

۶. حضور در جلسات ضیافات
۷. ضیافت نوزده روزه حکمی که از قلم جمال قدم نازل شده
۸. ضیافت نوزده روزه جزئی از هویت بهائی
۹. قسمتی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ ۶ فروردین ۱۳۸۸
۱۰. شور و مشورت
- شرکت در ضیافت نوزده روزه چه تأثیراتی بر فرد و جامعه بهایی دارد؟
۱۱. برنامه نونهالان و نوجوانان عزیز

قسمت اجتماعی

۱۲. انس و الفت
۱۳. مناجات خاتمه

هو الله

خداوند مهربانا کریمایا رحیمایا این جمع را به شمع محبت روشن نما و این نفوس را به نفثات روح القدس زنده کن. انوار آسمانی ببخش و موهبت کبری مبذول دار. تاییدات غیبیه برسان و مکاشفات روحانیه ارزان فرما. دیده ها را به نور هدی روشن کن و دل ها را به فیوضات نامتناهی غبطه گلشن نما. ارواح را بشارت کبری ده و نفوس را به موهبت عظمی مفتخر نما. ای پروردگار فقیرانیم گنج ملکوت ارزانی نما؛ ذلیلانیم در ملکوت عزیز فرما؛ بی سر و سامانیم در پناهت ملجا و ماوی ده؛ طالبانیم به الطاف بی پایان رهبری نما؛ ساکتانیم نطق فصیح بخش؛ بی قوتیم قدرت ملکوت احسان فرما. پروردگارا آمرزگارا خطا ببخش؛ عطا بده؛ گناه بیامرز؛ ما را آداب رحمانی بیاموز. تویی دهنده، تویی بخشنده، تویی مهربان

ع ع

مجموعه مناجاتهای حضرت عبدالبها ص ۱۸۴

هو الله

ای پروردگار ای کردگار مهربان بندگان در اطراف و اکناف مُتَفَرِّق و مُتَشَتَّت و پریشان سرگردان بی سر و سامان. در هر نفسی در دامی گرفتار و در هر یومی در بومی سرگردان. به یاد تو دل خوشند و به نار محبت در آتش. سرگشته کوی تو اند و آشفته روی و موی تو. عنایتی کن مرحمتی نما که کلّ در ظلّ ممدود و سایه خیمه محمود در تحت لواء مقصود مجتمع گردند و بر ارائک و سُرر متقابلین جالس گردند و از کأس موهبت نوشند و از صهباء عنایت سرمست گردند. تویی قادر و توانا. ای پروردگار این سراجهای روشن را از اریاح امتحان و افتتان محافظت فرما و این طیور بال و پر شکسته را در حدیقه فضل آشیانه بخش. این بی نصیبان را نصیب ده و این درماندگان را درمانی عنایت کن. توئی کریم، توئی رحیم، توئی علیم.

ع ع

مجموعه مناجات های حضرت عبدالبهاء، صص ۳-۱۶۲

۳-بیانات مبارکه حضرت بهاءالله

حضرت بهاءالله می‌فرمایند:

قَدْ رُقِمَ عَلَيْكُمُ الضِّيَافَةُ فِي كُلِّ شَهْرٍ مَرَّةً وَاحِدَةً وَلَوْ بِالْمَاءِ إِنَّ اللَّهَ أَرَادَ أَنْ يُؤَلِّفَ بَيْنَ الْقُلُوبِ وَلَوْ
بِأَسْبَابِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَيْنِ (بند ۵۷)

مضمون

نوشته شد بر شما ضیافت یک بار در هر ماه حتی اگر (پذیرایی) فقط با آب باشد. خدا خواست
بین قلوب الفت ایجاد کند حتی اگر به اسباب آسمان ها و زمین ها باشد.

ریاض معنوی ص ۲۹۵

در بیان دیگری می‌فرمایند:

باید اولیاء در هر دیار به حکمت و بیان در محافل و مجالس جمع شوند و آیات الهی را قرائت
نمایند چه که آیات مُحدث نار محبت است و مَشعل آن .

امر و خلق ج ۳ ص ۱۳۲

۴- لوح مبارک حضرت عبدالبهاء

ای بندگان صادق جمال قدم، در هر کور و دوری ضیافت مقبول و محبوب و تمديد مائده به جهت احبای الهی ممدوح و محمود، علی‌الخصوص در این دور عظیم و کور کریم که نهایت ستایش را دارد. زیرا از محافل ذکر الله و مجالس پرستش حقّ، فی‌الحقیقه شمرده می‌شود چه که در مجالس ضیافت، آیات الهیه تلاوت می‌گردد و قصاید و محامد و نُعوت الهیه خوانده می‌شود و نفوس در نهایت انجذاب مبعوث می‌گردد، اصل مقصود این سُنوحات رحمانیه است و در این ضمن بالتّبع غذائی نیز صرف می‌گردد تا عالم جسمانی مطابق عالم روحانی گردد و تن حکم جان گیرد. همچنان که نعم روحانیّه سابغ است، نعم جسمانیّه نیز کامل شود. باری خوشا به حال شما که این حکم لطیف را مُجری می‌دارید و سبب تذکّر و تنبّه و روح و ریحان احبّاء الله می‌شوید .

منتخباتی از مکاتیب حضرت عبدالبهاء جلد ۱ صفحه ۸۷ ، ۸۸

۵-بیانات مبارکه حضرت عبدالبهاء

" این مهمانی روزی از نوزده روز حضرت باب تأسیس بنمود و جمال مبارک امر و تشویش و تحریص فرمود. لذا نهایت اهمیّت را دارد البتّه کمال دقّت در آن بنمائید و اهمیّت بدهید تا آنکه مقررّ و دائمی گردد "

ص ۱۳۹ ج ۳ امر و خلق

"حضرت بهاءالله آن(ضیافت نوزده روزه) را در کتاب مستطاب اقدس تایید و تصویب فرمودند تا نفوس، گرد یکدیگر مجتمع گردند و در ظاهر مراتب عشق و محبت خویش را ارائه نمایند. رموز الهی آشکار گردد و مقصد از این اجتماع، ظهور وحدت و اتفاق است تا بدین سبب قلوب کاملاً متحد گردد و مساعدت‌های متقابلۀ متبادله، تأسیس شود زیرا اعضاء عالم انسان تا با یکدیگر متحد و متفق نشوند، بر ادامۀ حیات قادر نخواهند بود. همکاری و مُعاضدت متقابلۀ، اساس جامعۀ انسانی است. بدون تحقّق این دو اصل عظیم هیچ نهضت و قیامی تقدّم و پیشرفت نخواهد داشت. "

مستخرجاتی از آثار مبارکه درباره ضیافات نوزده روزه ص ۸

"امید من چنان است که جلسات ضیافات نوزده روزه کاملاً مستقر گردد و متشکّل شود تا حقایق مقدسه که ماوراء این مجامع است، جمیع تعصّبات و اختلافات را تحت الشّاع قرار دهد و قلوب را منبع و خزانه محبت الهیه مقررّ دارد. حتی اگر کمترین احساسی بین نفوس موجود و نقیصه ای از وحدت و یگانگی مشهود، بالمرّه مرتفع گردد. در این جلسات باید نهایت نورانیت و خلوص مقصد و مرام، محسوس شود. احباء باید از محبت الهیه برخوردار گردند و قدرت پیشرفت مسرّت و سعادت نوع انسان و تقدّم کلمۀ الهیه را به دست آورند. با چنین نظر وسیع و بلند، باید ضیافات تأسیس گردد. "

مستخرجاتی از آثار مبارکه درباره ضیافات نوزده روزه ص ۹

۶- حضور در جلسات ضیافات

حضرت ولی امرالله می‌فرمایند، "شرکت در ضیافات نوزده روزه واجب نیست ولی بسیار اهمیت دارد. هر یک از یاران باید حضور در این جلسات را از وظایف خود دانسته و شرکت در آن را موهبتی به شمار آرَد."

(کتاب اقدس، یادداشت شماره ۸۲)

۷- ضیافت نوزده روزه حکمی که از قلم جمال قدم نازل شده

نظم جهانی حضرت بهاءالله جمیع واحدهای جامعه بشری را در بر می‌گیرد و جنبه‌های روحانی، اداری و اجتماعی زندگانی را با یکدیگر تلفیق می‌بخشد و مجهودات متنوع بشری را به سوی ایجاد تمدنی جدید هدایت می‌کند. ضیافت نوزده روزه حائز جمیع این جنبه‌ها در سطح پایه و اساس جامعه است و تأسیسی است که در هر روستا و قصبه و شهری که اهل بهاء در آن سکونت دارند فعالیت دارد. مقصود از ضیافت نوزده‌روزه ترویج وحدت و تأمین پیشرفت و ایجاد فرح و سرور است. حضرت عبدالبهاء می‌فرمایند:

« ضیافت نوزده‌روزه بسیار سبب فرح و سرور قلوب است، اگر چنانچه باید و شاید این ضیافت مجری گردد. یاران در هر نوزده روزی روح جدیدی یابند و قوتی روحانی جویند...» برای حصول این مقصد عالی باید عموم احباء به مفهوم و مقصود ضیافت نوزده‌روزه کاملاً پی‌برند. ...

حضرت عبدالبهاء چنین راهنمایی و توصیه می‌فرمایند:

«مجالس نوزده روزه را بسیار اهمیت دهید تا یاران الهی و اماء رحمن توجّه به ملکوت نمایند و به ترتیل مناجات پردازند و طلب تأیید کنند و منجذب به محبّت یکدیگر گردند و بر تنزیه و تقدیس و تقوا و مقاومت نفس و هوی بیفزایند؛ از عالم عنصری مجرّد شوند و در احساسات روحانی مستغرق گردند».

برای فهمیدن و اجرای این دستورالعمل، مفید و مؤثر است که باید ضیافت نوزده روزه را در قالب حکمی که از قلم جمال‌قدم نازل شده در نظر بگیریم. در کتاب مستطاب اقدس این کلمات مبارکه نازل گشته:

«قد رُقم علیکم الضیافة فی کلّ شهر مرة واحدة ولو بالماء انّ الله اراد ان یؤلّف بین القلوب ولو باسباب السّموات و الارضین .».....

از این کلمات مبارکه واضح و معلوم است که ضیافت نوزده روزه اساسش بر مهمان نوازی واقعی یعنی همراه با دوستی، محبّت، احترام متقابل، خدمت و حسن معاشرت است. این نکته که پذیرایی و مهمان‌نوازی مایه و اساس چنین مؤسسه مهمی است، رویّه کاملاً جدیدی را در اداره امور جوامع بشری در جمیع مراحل و سطوح به وجود می‌آورد. رویّه‌ای که نقشی بسیار حسّاس و حیاتی در تحقّق اصل وحدت عالم انسانی دارد، یعنی همان اصلی که مؤسّسین این آیین نازنین جهت تأسیس آن صدمات و مشقّات بی‌شمار تحمّل فرمودند. در این جشن و ضیافت آسمانی است که اساس تحقّق یافتن چنین واقعیت بی‌سابقه‌ای نهاده می‌شود.

رجای صمیمانه این مشتاقان از آستان قدس جانان پیوسته چنان است که یاران الهی به اهداف و مقاصد ضیافت نوزده روزه که به منزله «سبب بشارت» و «اساس اتّحاد و اتّفاق» و «واسطه الفت و مؤانست» است، فائز و نائل گردند.

۸- ضیافت نوزده روزه جزئی از هویت بهائی

بیت العدل اعظم الهی میفرماید:

ملاحظه می‌نمایید که انجام وظایف روحانی فردی چگونه موجب وحدت نظر و ایجاد شوق و شور و احساس وابستگی در بین اعضای جامعه می‌گردد. همچنین عوامل متعددی از قبیل تشکیل کلاس‌های درس اخلاق، کوشش در جهت تزئید معلومات امری، تشکیل مرتّب ضیافت نوزده‌روزه و دیگر جلسات بهائی، حفظ و ترویج اتحاد در جمیع احوال، رعایت حال جوانان و خانواده‌های محتاج، ملاقات در منازل به منظور گفتگوهای هدفمند و تحکیم رشته‌های همبستگی و مودّت به پویایی فزاینده جامعه کمک می‌کند.

.....انجام فرایض فردی و جمعی مذکور جزئی از هویت بهائی و بخشی از تعهدات مُبرم هر یک از پیروان این امر اعظم است.... بعضی از دوستان سؤالاتی راجع به ضیافت نوزده‌روزه مطرح نموده بودند. ضیافت منصوص کتاب مستطاب اقدس است و از سال‌های اوّلیه تاریخ امر مبارک یکی از خصوصیات حیات روحانی و اجتماعی جامعه اسم اعظم و امری اساسی جهت پیشرفت افراد و جامعه بوده است و تشکیل مرتّب آن البته باید با رعایت حکمت و ملاحظه اوضاع و احتیاجات محلی صورت گیرد. در چارچوب هدایات صریح در باره ماهیت و هدف ضیافت، احبّای عزیز آزادی عمل قابل توجّهی در طرز برگزاری این جلسات دارند.

۹- قسمتی از پیام بیت العدل اعظم الهی مورخ ۶ فروردین ۱۳۸۸

"...قبول تعالیم حضرت بهاءالله به معنای تعهدی شخصی جهت تلاش در راه تکامل روحانی فردی، فعالیت‌های اجتماعی به منظور کمک به شکوفایی جامعه‌ای فعال و پویا و کوشش برای بهزیستی و رفاه عمومی است. از جمله اقدامات جمعی جامعه، تمشیت امور مربوط به احوال شخصی، تشکیل ضیافات نوزده‌روزه و دیگر جلسات بهائی، کوشش در راه تعلیم و تربیت و آموزش و پرورش اطفال، نوجوانان، جوانان و بزرگسالان در زمینه‌های روحانی، علمی، هنری و اجتماعی و همچنین تشویق و حمایت از یکدیگر در این فعالیت‌ها و در راه خدمت به وطن و هموطنان عزیز می‌باشد...."